УКРАЇНСЬКИЙ
2 (59)
ЛЕЛЯ
ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

Такого ще не було: секс і еротика очима українок!

Спеціальний випуск «Леля»

Індекс 74283

Світлана Довженко

Народження всесвіту

Мене коханий мій купає у хвилях синього кохання. Геть заколисана — я й свого тіла вже не відчуваю. Поволі, поступово щезає «я». Ні, не щезає. Я — це велике вічне лоно, що коханця з коханням разом поглинає, вбирає в себе, розчиняє його в собі дощенту, до останку і розчиняється у безвісті саме.

Уже навколо і в мені нічого більше не існує. Світ щез. Лишилася пустеля — чорна, безкінечна. І лише в глибині безкрайого *ніщо* пульсує ледь відчутна, ледь помітна крапка. Здається, що вона чорніша за чорне безмежжя. Її буття все більш напруженим стає. А далі — в тугу спіраль сама себе безмежність скручувати, стягувати стала.

Як та спіраль до краю туго затягнулась — стався вибух. Різкий, раптовий. Мільйон блискучих діамантів той вибух викинув і розігнав за межі сприйняття, за межі чорної безодні, яка по тому, здається, ще чорніша стала.

Був вибух другий. Довший, більш потужний — вже міріади сліпучих світляків розсипано по темряві безмежжя. Ті світляки неначе зачепились за темнії ворсиночки велюру і залишилися, засяяли, і темінь вже синяво-прозорою стала.

І вибух стався третій. Як звільнення, як подих, як зітхання. Сліпуче сяйво на мить осяяло безодню й згасло зовсім — то я на мить утратила свідомість. До пам'яті приходжу: в горлі, в грудях — медова грудка. А навкруги вирує світ, народжений у космосі прадавнім. Цікаво — плід чийого він кохання?

Знайомство з фалосом

Лі Весталка

З того часу, як Аліна переїхала до міста, спливло кілька тижнів. Оселилася вона у своєї нової подруги Ванди. Звичайно, дівчина підшукувала собі інше помешкання, та робила це, відверто кажучи, не надто енергійно: вона навіть собі не хотіла зізнаватися, але Вандин спосіб життя її приваблював і зачаровував. Учора до неї на чашечку кави зазирнула зграйка веселих самовпевнених юнаків. Сьогодні вона воркотіла з кимось по телефону, вельми недвозначно підморгуючи при цьому Аліні. Завтра повернеться на світанку, наповнюючи кімнату дорогими парфумами, легким запахом імпортних цигарок і витонченими випаровуваннями заморських вин.

Аліна не цілком розуміла, яким життям живе подруга. У найнесподіваніших місцях вона виявляла дивовижні речі. Серед них траплялися і страшенно дорогі закордонні журнали, а в них — розкішні кольорові світлини оголених чоловіків і жінок, які інколи виробляли таке, що спочатку Аліна розглядала їх, мимоволі примружуючи очі. А надірвані упаковки «штучок», як делікатно іменувала Ванда презервативи? А одного разу Аліна натрапила на таке, що приголомшило її остаточно: в одній з шухлядок серванта вона знайшла чоловічий статевий орган, виготовлений з матеріалу, який нагадував гуму. Його переконливі розміри навіяли спогади про могутнє причандалля племінного бика, якого вона неодноразово бачила за роботою.

«Це сувенірчик такий, чи що?» — розгублено подумала Аліна, машинально постукуючи гумовою іграшкою по руці. Вона приємно пружинила і розповсюджувала квітковий аромат.

Далі дівчина намацала баночку з духмяним вазеліном, а також ще один, трохи менший за розмірами фалос.

«Отже це не сувеніри!» — чомусь внутрішньо зрадівши, вирішила Аліна.

Еротичне мистецтво здебільшого творять чоловіки. Тим цікавіше було «Лелеві» знайомитися з жіночим поглядом на світ Любові.

Отже — спеціальний випуск «Леля»: кохання, еротика, секс очима українок. Читайте — такого ще не було!

У тій таки шухляді лежав і об'ємний ілюстрований журнал. Дівчина напівсвідомо перегорнула кілька сторінок, остаточно не оговтавшись від зроблених відкриттів. Як раптом на одній світлині побачила оголену красуню, яка самовіддано орудувала у власнім лоні саме таким інструментом. Аліна не мала сил відірвати очей від знімка. Поза красуньки була вкрай безсоромною.

«Хіба можна ось так, з широко розведеними ногами, сидіти перед фотоапаратом?» — подумки запитувала себе Аліна, дещо збуджуючись від такої думки.

«А хто фотографував? Без сумніву — якийсь молодик», — продовжувала розмірковувати дівчина.

Вона спробувала набрати подібної пози. Для цього довелося розстібнути халатика. Трусики, звичайно, теж зайві. Дещо знітившись, Аліна стягнула їх і тепер мимоволі почала порівнювати себе з жінкою на фото.

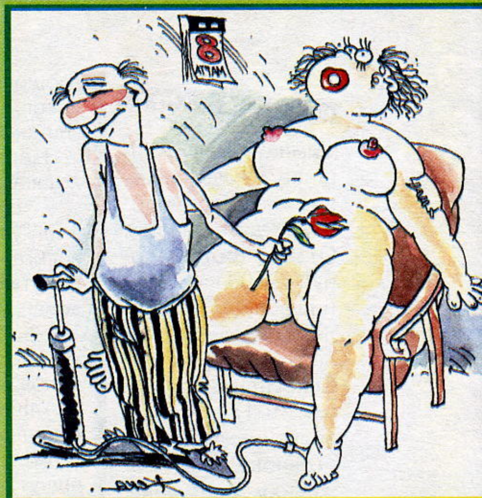
Вона з гордістю відзначила, що ноги у неї, без сумніву, стрункіші, а ось акуратно підголене інтимне місце красуньки мало надзвичайно апетитний вигляд, навіть соковитий. Заочне змагання з жінкою на світлині так захопило Аліну, що вона зважилася відтворити фото у всій повноті.

Тремтячим пальчиком вона торкнулася чуттєвого клітора і зробила кілька вібруючих рухів, відчуваючи, як пуп'янок налився кров'ю, зволожнів, а потім, задихаючись від раптового хвилювання, обережно взяла зі столу прутня, меншого за розмірами, і почала пестливими рухами змащувати його вазеліном, що так приємно пахтів.

Варто було Аліні наблизити зухвало здиблений інструмент до напіврозтуленого входу, як він, виявивши самостійність, ковзнув у нього із звуком, який трохи нагадував поцілунок.

— Ой! — видихнула вона, розсунувши ноги якнайширше і спостерігаючи за собою у дзеркалі.

Вона почала поволеньки витягати фалос, але солодка су-

дома, що народилася у надрах лона, змусила дівчину загнати його в глибину. Знаряддя з такою легкістю рухалось у тілі, що дівчина майже не відчувала його.

Аліна намацала на столі більшу штукенцію і з незнаним досі любострастям зробила спробу пристосувати до справи нового інструмента. Це вдалося не одразу, та коли все вийшло, вона ледве не застогнала від захоплення. Здавалося, він тиснув одразу навсибіч, а його проникнення змушували дупку совагися від насолоди по дивану. Тепер Аліні було вже не до світлини, її охопила божевільна хіть. Тілом перекочувались судоми, а рука, що міцно стискала жартівника, пришвидшила рухи. З вдячністю вона почала м'яти і пестити прутня, наче він був справжнім і належав ефектному чоловікові. Черговий раз міцно стиснувши пальці, вона відчула, як щось негучно клацнуло, й одразу голівка члена цілковито незрозумілим, але дуже приємним чином почала набрякати у піхві. Здавалося, це ніколи не припиниться: прутень поводився дуже дивно, і Аліна не без тривоги подумала, що навряд чи тепер зможе легко вийняти його.

Наче крізь сон вона почула, що у вітальні відчиняються двері. Швидко і нечутно, наче кішка, Аліна почала прибиратися. Трусики полетіли під диван, журнал вона встигла запхати у шухлядку, а от фалос довелося міцно затиснути межи ніг і запнути халатиком. Майже одразу до кімнати увійшли Ванда і елегантно одягнутий бородань. Вони продовжували розпочату надворі розмову й спочатку не звернули на дівчину жодної уваги. Принаймні, незнайомець, погляд якого відсторонено ковзнув, не затримавшись, по її звабливих ніжках.

— Згоден, Вандо, це буде справді елітарна програма, для

ПЕРЕХРЕСТЯ

Симпатичная женщина 39 лет, ищет постоянного человека для жизни. От Вас фото (верну). 21001, г.Винница, а/я 700, Галя.

Сексуальна дівчина, 19-171-64 мріє знайти подруг-«сестричок» для «рожевих» листувань. На листи з кількома фото відповім у першу чергу. 04136, м. Київ-136, а/с 86.

Молода пара познайомиться для інтимних зустрічей з іншою парою або чоловіком-бісексуалом до 30р. 21300, Кіровоградська обл., смт.Олександрівка, вул. Леніна, 76, кв. 13.

Для разносторонних отношений познакомлюсь с привлекательной девушкой, дамой б/к, можно би. Я — 28, красив, высок, без в/п. 69000, г. Запорожье, главпочтамт, а/я 1330.

АКТОВИЙ ЗАЛ

грошовитих тузів. Ставки надто високі, тож слід подбати про гідних виконавців.

Ванда, явно кокетуючи, походжала кімнатою.

— Ви пропонуєте мені взяти в ній участь? — тримаючи руку з сигаретою навіддалік і ледь похитуючи стегнами, запитала вона.

— Звичайно! На мій погляд, ти впораєшся якнайкраще! — чоловʼяга хтиво потягнувся.

Аліна навіть рухатися боялася: член, як і раніше, продовжував розпирати піхву, й було відчуття, що ось-ось станеться вибух. Та попри все вона зрозуміла, що йдеться про якесь нове грандіозне шоу, поціновувачами якого мають стати іноземці. До усього Ванді відводилася в шоу далеко не остання роль, а незнайомець, ймовірно, — один з його організаторів.

— Може приготувати каву? — грайливо посміхнулася Ванда і пурхнула на кухню.

Нарешті чоловік звернув увагу на дівчину.

— Здається, нас не відрекомендували одне одному? — мʼяко посміхнувся він. — Арнольд, — він першим випростав руку.

Аліна потягнулась назустріч і відчула, як член у лоні заворушився, збуривши тугу хвилю нестерпного жадання. Вона мимоволі застогнала, і Арнольд з цікавістю втупився в неї.

— Вперше справляю таке відчутне враження на дівчину! — пожартував він. — Чи може ти надчутлива? Саме такі нам і потрібні для шоу!

Малюнок Геннадія Каганова. 1998

Змучено почервонівши, Аліна засовалася на дивані й одразу пошкодувала: штучний член відгукнувся нерівними поштовхами зсередини. З кожною миттю стримуватися ставало складніше. Зʼявилося відчуття, що це мужчина, котрий сидить навпроти, поділився з нею частиною свого єства й тепер, невимушено бесідуючи, водночас присутній в її тілі. Це і збуджувало, і зачаровувало.

Між тим розмова ставала дедалі пікантнішою. Арнольд почав змальовувати епізоди, з яких мала складатися вистава. В одному з них, зокрема, мала імітуватися гра з штучними фалосами. Це остаточно доконало Аліну: судомним рухом вона стиснула ноги, і не застебнутий на останнього ґудзика халатик почав розповзатися, неначе фіранка на вікні. Не маючи сил стримуватися далі, дівчина відкинула тіло на спинку дивана й вигнулася дугою.

— О! — захоплено вигукнув співбесідник, і вона одразу відчула межи стегон теплі й вправні Арнольдові пальці.

— Видаліть оте! — простогнала вона.

— Добре, але не так швидко! — промуркотів чоловʼяга і тоненько загигикав. — Отже ти, любонько, не вмієш цим користуватися? Можу навчити — за окрему платню.

— Прошу вас, витягніть, бо зараз повернеться Ванда, — благально мовила дівчина.

— Це коштуватиме тобі один мінетик, — відповів Арнольд, швиденько розстібуючи ширінку.

Аліна побачила біля свого обличчя голівку, яка аж здригалася від напруження. Дівчині не залишалося іншого, як акуратно обхопити її губами. Та виходило в неї, напевне, не дуже вправно, бо Арнольд, ніжно поплескавши її по сідниці, підказав:

— Язичком, язичком попрацюй!

Аліна слухняно почала робити те, що просили. Саме цієї миті двері розчахнулись, і до кімнати з тацею у руках увійшла Ванда. Побачивши живописну картину, вона видихнула:

— А ти, Аліно, спритниця! Швидко зорієнтувалась!

Доки Ванда, наче поряд нічого й не відбувалося, сервірувала журнальний столик, Арнольд скінчив. Аліна вперше скуштувала сперми, і її смак виявився доволі приємним. Як справжній джентльмен, що завжди дотримується обіцянок, Арнольд вправно натиснув щось на штучному членові й вийняв його, нарешті, з набряклого лона дівчини. Знітившись до сліз під пильним оком подруги, Аліна швиденько запнула халатик і сховалась у ванній.

— А дівчатко нівроку, лише необстріляне! — підморгнув господині Арнольд. — То чому б не запросити її на другі ролі у наше шоу?

— Гаразд, я спробую підготувати її, — пообіцяла Ванда.

— А я із задоволенням прийму іспит, — розсміявся Арнольд і з насолоди відсьорбнув кави.

м. Київ

КОХАЙТЕСЯ НА ЗДОРОВʼЯ!

Давні китайці та індійці добре знали, яка сексуальна позиція допомагає за того чи іншого захворювання. Нині на цілющих властивостях сексу наголошує й офіційна європейська медицина. Тому «Лель» вважає за необхідне нагадати про те, про що не можна забувати.

«ВОРОНА» ПЕРЕВЕРНУТА

Індуїстській назві «Ворона» у Європі відповідає «69». Перевернутий варіант цієї позиції практикується не дуже часто, бо потребує від чоловіка неабияких зусиль. Партнерці рекомендується розслабитися, її рот при цьому відіграє роль статевого органу, а чоловічий язик діє, неначе другий лінгам.

Перетікання статевої енергії до головного центру жінки діє на неї тонізуюче і здатне розвинути якості ясновидця.

Раїса Троянкер: Сьогодні сталось...

У бібліографічному довіднику А.Лейтеса та М.Яшека «Десять років української літератури (1917—1927)», який побачив світ 1928 року, ми не знайдемо дати народження Раїси Троянкер. Тут зафіксовано лише три публікації поетеси: один вірш, надрукований у «Плужанині», два — у «Селянці України». Популярність до Р.Троянкер прийшла тоді, коли вона приєдналася до літературного угрупування «Авангард», очолюваного Валер'яном Поліщуком (його поему «Онан» «Лель» друкував 1998 року). Популярність, як то кажуть, скандальна: читачі були вражені незвичною відвертістю окремих віршів поетеси.

Українські футуристи на початку двадцятих років хотіли, як тепер би сказали, «розкрутити» жінку-футуристку — нею мала стати Варвара Базас. Футуристкою вона, звісно, не стала, проте стала дружиною «короля футуропрерій» Гео Шкурупія (ми також друкували його вірші — 1996 року).

Першою футуристкою чи, вірніше, авангардисткою судилося стати Раїсі Троянкер. І вона досить непогано виконувала свою роль: ота відвертість і була складовою іміджу жінки-авангардистки.

У бібліотеці Інституту літератури ім.Т.Г.Шевченка НАН України зберігаються дві збірки поезій Р.Троянкер. На берегах сторінок з отими відвертими віршами чиєюсь рукою зазначено: В.Сосюра, Вал. Поліщук — натяк на те, що поетеса оспівувала свої стосунки саме з відомими українськими поетами (а за сумісництвом — не менш відомими донжуанами).

У збірці Р.Троянкер «Повінь» (1928) знаходимо рядки, які свідчать, що поетеса має чоловіка і доньку Оленку, а також гірке зізнання:

Мене тато прогнав і прокляв,
Бо у мене дитина від «гоя»...

Друга збірка «Горизонт» (1930) присвячена російському поетові Іллі Садоф'єву (1889-1965): «Тобі, що бачиш людину, де її не бачив ніхто — коханому Іллі Садоф'єву». Є відомості, що Раїса Троянкер та Ілля Садоф'єв розлучилися, і поетеса вийшла заміж за моряка, жила у Сєвероморську. Інших даних про першу і, мабуть, останню жінку-авангардистку не маємо. Залишилися тільки вірші.

Микола Сулима,
доктор філологічних наук

♥ ♥ ♥

**Мене тато прогнав і прокляв,
бо у мене дитина од «гоя».
Він казав, щоб упала земля
попід нами, Оленко, з тобою.**

**Тато мій, він такий старий,
як пожовклі листки Талмуду.
Плаче він: «Ой, за доньчин гріх
будуть з мене сміятися люди!**

**О прокляте, прокляте дівча,
не хватило для неї євреял»
І у нього сльози в очах,
в бороді — срібляному инеї...**

**Мама плаче: «У неї Оленка,
не Дебора, не Лія й Нехама...»
Знаю, знаю, для мами сивенької
це велика-велика драма...**

**Моя рідна, стара матуся,
в неї руки в лушпинні од риби,
бо вона куховарити мусить,
заробляти шматочок хліба.**

**А в Оленки синь ув очах
і русяво-біле волосся.
Що то скаже моє дівча
на запитання «нація» гостре?!.**

**І не може тато простить,
що у мене дитина од «гоя».
Ну, а мама сказала: «Ти...
ти прийшла б коли-небудь... із тою...»**

♥ ♥ ♥

**Трава прив'ялена і заніміла осінь...
Сьогодні сталось. Що це? Я жива?..
В траві заплутались, розвіялися коси,
в гарячці тіло й голова.**

**Червоні плями в лентах комбіне...
Зім'ята сукня. На обличчі — мука.
І пада вечір у безодню круком,
і кличе вечір впасти і мене.**

**На серці якось важко і тривожно.
І ти, ніяковий, не можеш приласкать...
І те, що сталось, повернуть не можна.
І серце холодом стиска...**

**Ти так молив — сьогодні стань моєю...
І сталось. О закон буття!
Ми у траві забули томик Гейне, —
Його листки од вітру шелестять.**

**І якось чудно. Хоч усю вже бачив —
соромлюсь при тобі панчоху підв'язать.
І так іду. І ми чужі неначе,
і в мене мимохіть жемчужиться сльоза.**

**О, не вернуть! Не стать такою, як учора,
нічим не змить із уст палючих плям!
А день такий звичайний і бадьорий,
така спокійна стомлена земля...**

♥ ♥ ♥

**Що співаєш, жовта мандоліно,
І хвилюєш споминами кров?
Я тепер вже другого дружина,
Ти своє кохання поборов...**

**Осінь, осінь в жовтому убранні
І гарячі губи, як в огні.
— Ця любов для мене не остання, —
Ще акорд фіналу не бринів.**

**Що ж ридаєш, жовта мандоліно?..
(Ой, на північ, в сірий Ленінград!)
Одридай же, споминів хвилино.
Замовчи, ридати не пора!**

**Я тепер вже другого дружина,
І у мене скоро буде син...
Та чого ж я все думками лину —
У минулі, у далекі сни?**

**Десь маленька в затишку кімната,
На столі Бухарин спочива...
Хочу спомин знищить, розірвати,
Та безсило в'яне голова...**

**Я не буду більше цілувати
Твоє сміле, радісне чоло.
Я дружина. Скоро буду мати, —
І старе снігами замело.**

СТУДЕНТСЬКЕ

Тихе місто. Інтернат педкурсів.
І дівоча спальня № 5.
Тиха ніч. Заснула наша «бурса»,
бо назавтра хемію* здавать.

Хтось спросоння формули шепоче.
(За вікном сніжинки без кінця).
Сон мої стулить не може очі.
Я приклала руки до лиця.

Щось пече вогнем мене у щоки
(геть із хати — в ночи синю муть!).
В спальні гість — замислений Неспокій —
все сидить і не дає заснуть.

Ніч холодна, наче лезо гостре,
я ж уся гаряча, як вогонь.
Хтось далекий — в груди мені постріл,
той далекий, що люблю його...

Він поет. В шумливім синім місті
в нього діти і дружина є...
Він з гарячим серцем комуніста
поєднав печаль своїх поем.

Зараз в нас воєнізують вузи,
дні в зачотах, лекціях ідуть.
А надвечір серце тугу тужить,
і притулку мрії не знайдуть.

А вночі, як спати ляже гомін, —
я листи читаю дорогі.
І сміється з мене безутомний,
мій товариш, червоненький КІМ.

Смійсь — не смійсь Порадь-но, що робити?
Тут, товаришу, і ти пасуй?
Ми живем, і з нами будуть жити
дні кохання, радості і сум.

Ніч в клубок, як сіре котенятко,
і чатує сонний інтернат.
Любим ми, любитимуть нащадки...
Котеня заплуталось у снах.

**Тут і далі збережено авторське написання.*

НАТА

Наталя Савчук

Йому захотілося поцілувати її. Провести пальцями по грудях, торкнутися долонею тремкого, м'яко окресленого живота, припасти щокою до стегон, зібрати губами блискучі краплі води...

Коли йому ставало надто смутно, він ішов на вулиці, затирався в гурти напівзнайомих молодиків... Іноколи хтось сміливіший та більш досвідчений, придивившись до затаєного палахкотіння жаги в його зіницях, «ловив шанс» — пили, розмовляли, збивали запал і розбігалися, щоб ніколи не зустрітися знову.

Бували й довгі драматичні історії, сповнені шалених ночей, обіцянок та інших романтичних прибамбасів. Але й це закінчувалося в кращому разі віршами чи мордобоєм.

Жінок він не знав. Вони ніколи не приваблювали його. Ті, котрі могли ще претендувати на зовнішню красу, демонстрували цілковиту порожнечу в ошатних скриньках голівок. А ті, котрі мали щось за душею, окрім квартири та норкового манто, — аж ніяк не відзначалися досконалістю форм.

Чоловіки частіше поєднували в собі духовну красу з фізичною. Їхні тіла були ліпше доглянуті, натреновані й вправні; думки — цікавіші, душі — глибші, а любов — повніша.

Марко любив чоловіків. Завжди, скільки себе пам'ятав, лише вони були героями його фантазій, мрій та думок. Мати мала доволі грошей, аби не робити трагедії з синової химери. І турбувала його єдине задля певності, що із здоров'ям у нього все гаразд. Друзів можна було приводити додому, а можна було жити з ними на його, Марковій, власній дачі. Правда, час від часу «мамуня» притягувала в дім якихось шльондр, чи то пак «панночок», котрим, як виявилося згодом, вона платила гроші, аби вони спокусили її любе чадо та прищепили «Маркусеві» смак до жінок.

Яких тільки дуреп не перебачила їхня багатотерпляча квартира!

Шістнадцятирічні інтелектуалки з манерами ширвжиткових моделей і досвідчені в мистецтві «кохання» валютні повії; щиросерді сільські дівчата з телячими очима та романтично-нахабними сподіваннями якнайдорожче продати своє виплекане на лоні нашої зубожілої природи дівоцтво; впоєні смородом феміністичної бруківки містечкові «вампи» з розфокусованим поглядом грубо наквецяних очей. Були пухкенькі й худі, господаровиті і геть байдужі до побуту. Були дуже гарні й дуже симпатичні. Але всі чемненько намагалися хоч якимось робом затягти його до ліжка. І всі любісінько брали гроші у його дурнуватої матусі, хай Бог простить мені ці слова, за ті її забаганки.

Йому минав двадцять перший рік. Він усе ще був хлопчиком стосовно жінок. І давно вже не був ним щодо чоловіків.

Ната з'явилась у їхньому домі на Старий Новий рік. Хтось із сусідів порадив матері взяти хатню робітницю, аби було з ким хоч словом перемовитися на самоті. Ідея припала до душі. Та й жіночку напитали швидко. Вона мала малого сина, купу проблем у минулому, вищу освіту і неймовірно довгу косу, якогось біса закручену в тугий вузол на потилиці. Коли б людина й хотіла якомога дужче себе споганити, то навряд чи спромоглася б на щось більше, ніж ця жінка, — мішкуватий невиразний одяг, що максимально повнив її і без того доволі округлі форми, оте зализане назад волосся, жодного догляду за руками та обличчям...

Зате вона могла годинами розмовляти з Марком про все на світі. Їй навіть імпонувало, що він — «голубий»: «чоловіки до мене завжди липнуть як мухи, а тобі на всі ці речі — начхати!»

Влітку вони залишились удвох на дачі: мати поїхала відпочивати в Карпати, Стаса Марко сам послав під три чорти. Була спека. Самотність. Нудота. Ще, правда, були ліс і річка. Ната з малим цілими днями там пропадали і лише надвечір з'являлися додому.

...Сонце сіло. Затихло все, окрім шерехів листя та мінливих надвечірніх тіней навколо. Маркові захотілося скупнутись. Перекинув через плече рушника та й побіг чагарями до води.

Вона стояла проти раннього місяця — оливкова шкіра, чорна грива волосся, налиті силою, але стрункі ноги. Обернулася, побачила його, усміхнулась: «Ходім купатися!»

Марка завжди смішили її заяви, що «чоловіки до неї так і липнуть». До кого? До оцієї повненької, простої, як правда, хоча й доволі симпатичненької жіночки? Таж таких — два десятки на версту.

Дивився на неї з цікавістю. Нічого від телевізійного еталону в ній і близько не було. Але була своя краса. Така, що ввижається в перших юначих снах, коли ще не бачаться однокласниці чи сусідки, коли ще чується крізь сон мамин голос, коли приходить бажання... невиразне, нечуттєве, сповнене віри й очікування. То була первісна, жива й осяйна краса жіночності. Невисока, струнка, але доволі округла в стегнах, з гарною талією та сильними руками, — ця жінка видавалася на тлі далекого берега ожилою індійською фрескою. Волосся спадало на вітер і тріпотіло,

а стомившись, лягало ледь не до колін. Очі променіли й сміялися в затінку вій...

Йому захотілося поцілувати її. Коли вибралися на берег і попадали на траву, поривало зануритись у чорну хвилю, розкидану позаплечі, й дихати нею. Провести пальцями по грудях, торкнутися долонею тремкого, м'яко окресленого живота, припасти щокою до стегон, зібрати губами блискучі краплі води...

Вона спокійно сушила волосся, говорила про щось несуттєве, та раптом, випадково позирнувши в його бік, сторопіла:

— Ти чого?..

Марк змусив себе усміхнутися:

— Милуюся. Ти з біса гарна... Як ніхто.

— Облиш, Марку. А то замість нормальної людини матиму ще одного «воздихальника». Не треба. Ти ж любиш чоловіків, а до жінок від природи байдужий. Чи не так? Отож ми з тобою особини кардинально різних орієнтацій, що дає безперечні підстави до платонічної любові й дружби. От!.. — Вона рвучко повернулась і цмокнула Марка в щоку. — Зроби ласку, поможи волосся роздерти хоч трохи. А то я геть із ним упарюся.

Волосся було мокре й важке. Коли гребінь проходив ним, з кінчиків тихо скапувала вода. Марко затискав жмутки його близько біля голови, щоб не шарпати, а тоді розчісував мокрі лискучі пасма, тихенько цілуючи посічені лоскітливі кінчики...

Він тікав до міста і знову повертався. Пробував відновити стосунки з давніми друзями й шукав нових партнерів. Усе було марно. Жага її тіла, її голосу, її ходи знесилювала й палила його. І то був марний вогонь — він цікавив Нату остільки, оскільки «не міг» її кохати. Значився у неї під титлом «голубий» і не міг претендувати ні на що, окрім відстороненої близькості кастрата, жалюгідної «подружки», якій звіряють таємниці, та й тільки...

Кохання...

Справжнє, глибоке чоловіче кохання прийшло до нього, та Марко не міг впустити його в дім. Бо дому не було. Був блакитний палац, рясно всіяний рештками розбитих ілюзій, заставлений портретами достойних і не дуже гідних мужів...

Прийшов розпач.

А потім Ната познайомилася зі Стасом...

То був гарний чоловік років сорока, з біса розумний, грошовитий. Він якось одразу вирішив, що то «його жінка», «його син», «його проблеми».

Стас, безперечно, був вартий любові. Ще півроку тому Марко тільки порадів би за нього. Але тепер... Йому аж у голові паморочилось, коли він чув, як Ната — його Ната! — приходить додому опівночі, несучи за собою дух Стасових сигарет, Стасових думок, Стасових проблем... Уранці вона говорила про Стаса. Ніби й не бачила, що він, Марко, — такий самий чоловік, як і той бісів Стас! Не відчувала, як йому стискається серце й уривається віддих, коли вона хвалить Стаса.

І зрештою Марка прорвало. Він кричав, плачучи й ледь не б'ючись головою об стіну, що любить її, що вмирає від дотику її руки, що в нього уже півроку нікого не було і бути не може, що...

Ната розрахувалася на другий день. А ще через кілька днів Марко дізнався, що вона вийшла заміж за Стаса, і вони переїхали до іншого міста.

Жити по-старому не вийшло.

КОНКУРС ЗАГАДОК

То висячий, то стоячий, то холодний, то гарячий. Я три літери назву, і середня буде «у».

У старця на мотузку яйця.

У тебе чорне, як жук, у мене — товсте, як дрюк!

Збірку еротичної прози за перемогу у третьому турі одержує Ірина Чорнобай з м.Черкаси. Вона першою відгадала наші загадки: 1. Черешня. 2. Чобіт. 3. Око.

За тиждень він затужив. За місяць почав божеволіти.

Ната любила театр.

Марко був танцівником.

Вона й раніше, за матеріальної скрути, не пропускала прем'єр.

Іншого шансу він не бачив.

Такої працездатності режисер не чекав навіть від нього. Марко дослівно жив у театрі: приходив о шостій ранку і йшов додому опівночі. Удома все нагадувало її. На сцені — все було шансом сказати їй про Кохання і Тугу.

Коли підняли завісу і водночас із мелодією його тіло розгорнулось і м'яко злетіло над сценою, Марко поглянув на залу. Він був певен, що вирізнить її обличчя серед тисячі намальованих мармиз.

Але її не було.

Він замислив танцювати свою надію і свою любов. А затанцював розпач. Він ламав рухи й цілі сцени заздалегідь вивіреного танцю, він майже не чув музики...

«Її немає... Нема її... Нема. Нема...» — у ритмі болю й заніміння.

Він танцював літній ранок і феєрію її тіла на тлі мінливої води.

Він танцював Індію, що проточується місячним сяйвом крізь плин її волосся і прадавніми тінями лягає на круті стегна, оповиваючи її таїну темним сарі спокуси.

Він танцював її сміх і мильну піну на руках, коли вона прала малому.

Він танцював вогонь — і згорав у ньому.

І коли скінчилася музика й занімілий диригент завмер, втупившись у партитуру, він усе ще кружляв по сцені останньою дрібкою попелу на долоні вітру.

Аж поки впав долі й закляк.

Ніщо ані шелеснуло. Тиша, сторожка тиша передгроззя нависла й завмерла. А тоді вибухнула громом оплесків, шаленого крику, вивергласся зливою букетів і квіток.

Опустили завісу.

Павлович — режисер-постановник — кинувся до Марка й відніс його до гримерної. Дали нашатирю. Напували коньяком. Відганяли настирних шанувальників. Ніхто ні про що не питав. Не було сенсу. Яка різниця, чому він так танцював. Люди так помирають, а не танцюють. Точніше, люди так не танцюють. Так танцюють боги, якщо вони вміють танцювати.

Марко нікого не бачив, мовчав.

«Немає...»

— Вас чекає жінка біля входу.

«Не вона».

— Вибачте, я маю відпочити.

Гримерну завалили квітами.

— Який сморід... Винесіть їх куди-небудь!

Статисти згрібають квіти в оберемки й несуть їх геть. На підлогу падають цидулки й візитні картки. До великої білої ромашки (який дурень носить у театр ромашки!) шпилькою приколено нерівний клапоть паперу. Хтось із хлопців автоматично загрібає квітку до інших.

Марко надто довго спостерігав за цією сценою, щоб не глянути до папірця — «Чекаю в перерві біля службового входу. Ната».

Друга дія саме в розпалі. Він кидається до виходу. Бігає по витоптаному холодному снігу довкола. Але запізно. Перерва давно скінчилася...

Павлович намагається затягти його до приміщення. Тоді десь зникає, а за хвилю несе взуття й пальто. До Марка лізуть з автографами.

Вистава закінчилася.

Накотився натовп. Шанувальники. Репортери. Бізнесмени.

Прийшов розпач.

Він не міг побачити все і всіх. Він мусив утекти назад і не побачити її. Мусив тікати від свого успіху, аби просто хоч якось вийти з цього клятого театру. Треба було переодягтися й піти.

Роздягальня.

Хлопці, хвалити Бога, не пустили сюди нікого, ні за які гроші.

Вона стояла біля дзеркала, розглядала фотографії, гримувальні фарби. Волосся спадало на спину, перетікаючи у темряву смарагдового шифону; оголені руки, обхоплені на зап'ястках важкими срібними браслетами, світилися місячною бездоганністю ліній.

— Ти...

Він цілував кінчики її пальців, скроні, жадібно вдихав запаморочливий запах пряного свіжого тіла, терся щокою об щоку, плакав, носив її на руках.

Вона усміхалася й мовчала. А то враз, упіймавши його погляд, задивилася кудись у безвість душі й поцілувала. Спершу легенько, обережно, а тоді все міцніше й жагучіше...

Кінець історії — банальний. Як, власне, кінець усіх романтично-трагічних історій. Вони жили досить довго й досить щасливо. Аж поки він створив власний театр і закохався у молодого соліста.

Але це вже інша розповідь, і я повім її іншим разом.

Чаруючий сон

Сніжана Козачка

Дівчина з синіми, як небо, очима, кругленьким личиком, ошатним носиком, світлими косами наблизилася до водоспаду, підставила гнучкі білі руки під потік кришталевої води, набрала її в долоні, змочила обличчя і повільно увійшла в потік.

Бездоганне тіло нагадувало витвір мистецтва.

За великим каменем стояв юнак. Вийшовши з води, він не встиг вдягнутись, як побачив красуню під водоспадом. Бентежне почуття провини від того, що він підглядає, охопило його серце, але несила було відвести очей. Вона ніжилася. Потік обіймав її груди, округлі сідниці, стрункі ноги.

Юнак поволі, наче уві сні, вийшов із схованки і попрямував до водоспаду. Голівка дівчини повернулася, в її очах промайнув подив, але не страх. До неї прямував оголений юнак, в якого все було чаруючим, досконалим: широкі плечі, висока статура. Мужнє обличчя, карі очі.

Вона відступила. Дала місце поряд несподіваному гостеві. Потік не давав змоги говорити. Юнак торкнувся її обличчя, аби впевнитися, що все це — не чаруючий сон. Вона відповіла лагідною посмішкою, взяла його руки і торкнулась вустами долонь. Хлопець нахилився до її грудей, жадібно поцілував коричневі пиптики, налиті, немов стиглі вишні. З її вуст злетів легкий зойк, поцілунки зворушили п'янке бажання. Дівчина поклала руки йому на голову, перебираючи мокре волосся. Голова поринула донизу. Дівчина, відчувши

гарячий дотик до лона, почала присідати. Юнак продовжував пестити, цілувати...

Мокрий камінь став ложем для їхнього кохання. Юнак спрагло цілував червоні, наче маки, вуста, м'яв тверді груди, торкався твердим списом її палаючого тіла, аж доки дівчина розкрила свою плоть і впустила бажаного гостя. Він поволі увійшов до теплої оселі, обстежив її потаємні куточки. Знайшов твердий вузлик, хотів його розв'язати, але той не піддавався. І тоді гість зволожив животворним бальзамом оселю та й вийшов.

Дівчина була вродлива, юнак — щасливим.

Вони залишили водоспад і розпростерлися на березі швидкоплинної річки. Дівчині сподобався гість. Вона, трохи відпочивши, почала лагідно пестити свого коханця. Той, посміхаючись, ніжно погладжував тіло красуні, спритно масажуючи його пальцями. Вуста жадібно досліджували обличчя, шию, груди, добираючись до дівочого лона, що палало вогнем. Юнак вдруге зайшов на гостину до красуні. Вона була трепетно-ніжною. І зустріла знайомця з розкритими обіймами. Юнак сильніше наліг на вузлика, той піддався й, нарешті, розв'язався. Гаряча хвиля охопила дужого списа, і він вже почав м'якшати.

Дівочий стогін злився з шумом падаючої води. Вродливим ликом покотилися дві великі сльозинки. Але посмішка любові грала на палаючих вустах.

м. Київ

ТЕСТ

Цілуйтеся, чорнобриві!

Яку роль у вашому житті відіграє поцілунок? Спробуйте з'ясувати це за допомогою тесту.

1. Що, на вашу думку, найважливіше при поцілунку?
— Вміння цілуватися. (0)
— Хороший партнер. (1)
— Щирість почуттів. (2)

2. Чи слід готуватися до першого поцілунку?
— Ні. Він має йти від серця, а не від розуму. (2)
— Принаймні, перед ним корисно пожувати якийсь «дірол». (1)
— Краще заздалегідь продумати стратегію. (0)

3. Вам говорили, що ви добре цілуєтеся?
— Ні, але я це й так знаю. (1)
— Не люблю таких розмов, бо вони шкодять почуттям. (2)
— Так, мене часто хвалять за це. (0)

4. Гуляючи з коханою людиною, ви натрапляєте на пару, що цілується. Ваші дії?
— Тихо зникну, щоб не сполохати чуже почуття. (2)
— Натякну супутникові, що й нам час перейти до дії. (0)
— Придивлюсь: а раптом я кого із них знаю. (1)

5. Хто такий «цілувальник»?
— Професіонал, здатний розбудити й Сплячу Красуню. (1)
— Звісно, що я. (0)
— Бармен у кабаках Давньої Русі. (2)

ПІДСУМКИ. 8-10 балів. У особистому житті ви дотримуєтеся правила: «Не цілуйся, якщо не кохаєш!» Отож, ви частіше мрієте про поцілунки, очікуючи кохання, ніж насолоджуєтеся ними.

4-7 балів. Для вас кожен поцілунок — це вияв пристрасті та почуття, яке ви цінуєте понад уміння цілуватися. Хоча й про це ви дбаєте. Відсутність партнерів вам не загрожує.

0-3 бали. Вважаючи себе експертом у всьому, що стосується поцілунку, ви не втрачаєте нагоди довести це на практиці. Та чи завжди ви щиро кохаєте партнера?

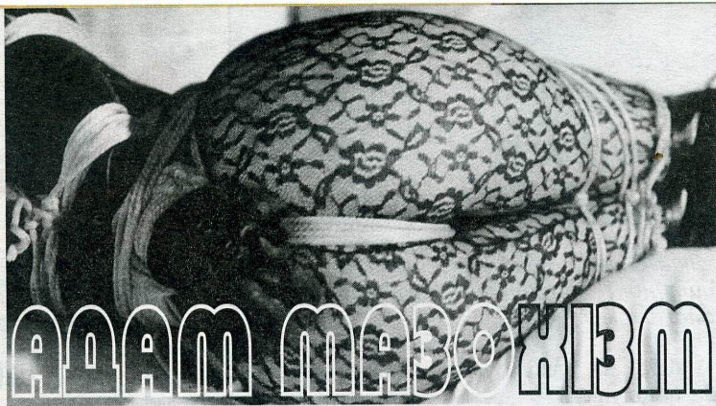
«ЛАУМА» — ЦЕ КРАСИВО

Нинішнього року відомій латвійській компанії з виробництва жіночої білизни «Лаума» виповнюється 30 років. Вона має доволі сталі зв'язки з Україною, пропонуючи споживачам як вироби класичного стилю за доступною ціною, так і модну білизну та ексклюзивні зразки. Про те, що продукція «Лауми» подобається нашим співвітчизницям, говорить хоча б той факт, що в Україні продається 14% усього, що виробляє це відоме у Європі підприємство.

Мадам мазохізм

Із глибин її тіла почала підійматися щемна насолода: він бере її, він її господар і володар тіла її. Вона затремтіла й почала допомагати йому зустрічними рухами.

Малюнок Джона Вилли. 1946

Повз красивий сільський ландшафт на чорному «мерседесі» мчали двоє: чоловік років сорока і жінка — років двадцяти-двадцяти п'яти.

Вже смеркалося, коли вони побачили край дороги групу п'яничок. Це були звичайні сільські чоловіки середнього віку. Їх сиділо десь із семеро-восьмеро. Якраз закінчувалася неділя, і вони, що називається, культурно відпочивали — випивали. Жінка в машині м'яко торкнулася руки свого супутника, і той з'їхав на узбіччя.

Прихопивши невелику торбинку, вони попрямували до гурту. Чоловіки здивовано поглянули на вродливу панночку і зупинили погляди на розпірці вишуканої сукні. Незнайомець привітався:

— Ми б хотіли з кимось посидіти. Я — український бізнесмен. Звуть Петром, а це — моя супутниця Вія — вона працювала у німецьких нічних клубах. Там я її і знайшов.

Чоловіки згідливо закивали: таку штучку можна і прихопити. Порозважатися. Подумки налаштувалися на розмову «про тамтешнє життя». Буде що потім розповісти своїм дружинам.

... Чоловіки вели розмову між собою, а Вія сиділа, ніби її все це не стосувалося. Під дією випитого тема розмови перескочила на інше коло: подробиці життя таких, як Вія, їхньої роботи — у пікантних деталях. Один з чоловіків, ніби між іншим (а може й справді незумисне), торкнувся її коліна і ковзнув по розпірці вгору, туди, де сходилися дві ще не бачені ними ніжки. Плаття було не досить довгим. Вона не відкинула його руку, а тихенько застогнала. Він сахнувся, наче обпечений. В нього була дружина. А хлопці — вони ж сусіди. Завтра усе село знатиме.

Її супутник, ніби нічого й не сталося, продовжував приязну розмову і ще підлив у чарки. Щоб угамувати бажання, чоловіки випили трохи більше, ніж звичайно. І взагалі, почало здаватися, що «господарі поля» уже перебувають у такому стані, коли можна робити що завгодно, бо все одно завтра нічого не згадають. Один з них, пробуркотівши щось про свою сучу Маруську, встав на нетверді ноги і підійшов до Вії, яка сиділа трохи осторонь, зігнувши ногу у коліні. Розпірка доходила до самого стегна і, таким чином, уся нога дівиці була виставлена на загальний огляд. Чоловік хитнувся до неї і запитав:

— Можна вас запросити до танцю?

Вія дивилася на нього, ніби прицінюючись, а її супутник встав і поцілував жінку в губи. Поцілунок тривав довго, і Вія від бажання притислася до нього усім тілом. Потім щось прошепотів їй на вушко і відійшов зі словами:

— Вона — ваша.

Чоловіки намагалися збагнути сказане, а той, що запросив до танцю, підійшов до неї впритул і, зграбаставши дужими руками, зробив кілька непевних кроків під акомпонемент «тумба-турумба» у виконанні друзів. Потім спіткнувся, і повільно, разом з Вією, осів на траву.

Чолов'яга влігся на неї і спробував просунути свою ногу між її колінами. Потім, ніби згадавши щось, подивився запитально на Петра. Той кивнув головою на знак згоди:

— Кажу ж — вона ваша.

Щасливцеві повторювати двічі не довелося. Він уп'явся своїм ротом у губи Вії і почав несамовито обмацувати її тіло. Інші тихцем спостерігали, роблячи вигляд, буцімто не розуміють, що діється, бо у повній відключці. Чоловік знайшов застібку на спині і, трохи пововтузившись, зняв з Вії сукню. За нею — спіднє.

Вона лежала у траві перед занімілим гуртом у променях сідаючого сонця, зігнувши ноги у колінах і чекаючи, поки чолов'яга зніме штани. Інші мовчки споглядали. Аж ось один, ніби не тямлячи, підійшов до неї зі словами:

— Дай-но погляну, чи такі, як у моєї Гальки, — та й почав пестити груди. Потім припав губами до пиптиків. — Хлопці, — озирнувся, — адже це не зрада, чи не так? — Й із хтивим смішком повернувся до Вїиного тіла.

Жінка полинула йому назустріч і невдовзі знову застогнала, міцно стуливши стегна.

Чолов'яга, той, що перший зорієнтувався, нарешті роздягся й узяв її за коліна. Повільно розсунув. Придивився:

— А моя Маруська так не дозволяє.

Вія застогнала знову, ще вище піднесла стегна. Ніби промовляючи: «На, дивися».

Підійшли ще двоє чоловіків, й собі поглянути на ту дивину. Цієї миті Вїїн супутник вивільнив свого прутня, почав ним грати. Він стояв неподалік гурту, розхриставши сорочку, і то погладжував живота, то ніжно торкався свого єства.

Ще двоє теж підійшли подивитися, здивовано перезирнулися й собі почали розстібати штани.

Між тим першопроходець встиг зручно розташуватися межи стегон і, ніжно погладжуючи голівку члена, усим тілом навалився на жінку. Той, що пестив груди, тепер виявився не при ділі. Тож він, спересердя змахнувши рукою, мовляв, хай буде, як буде, — й собі почав роздягатися.

Перший з насолодою рухався між Вїїними стегнами й несамовито сопів, обіцяючи невдовзі скінчити. Троє глядачів, що розташувалися неподалік, теж не набагато відстали на шляху до насолоди.

Не встиг перший із стогоном покинути жіноче лоно, як до нього наблизився той, що тішився персами:

— Я лишеє погуляю на травичці.

І почав випасати свого коника на Вїїних статевих губах. Та, врешті, не стримався і різким поштовхом увійшов у роз'ятрену плоть по саме нікуди.

Побачивши таке, Петро став біля жінки навколішки, наблизивши свого голованя до її обличчя, й вона, не вагаючись ані хвилини, припала вустами до здибленого фалоса свого супутника...

Насолодившись і наситившись хто як примудрився, чоловіки позасинали. А що Вії добряче перепало від чоловічих щедрот — ті й самі дивувалися власному зухвальству — й говорити не варто. Грали дівку і в хвіст, і в гриву...

За якийсь час Вія разом із супутником підвелися й роззирнулися довкола. Сонце вже сіло, й останні його промені давно розпрощалися з землею. Довкола хропіли чоловіки: голі й не зовсім, з розчахнутими ширінками й оголеними торсами.

Дивні подорожні всміхнулись і попрямували до машини. Невдовзі рушили.

Години за дві трударі попрокидалися; лежачі на траві, почали приходити до тями. Врешті один озвався:

— І що воно тепер буде? Моя мене заб'є, коли дізнається.

— А ми не скажемо, — знайшовся другий.

— Справді, якщо всі мовчатимуть, то може й минеться, — радо погодився третій.

Помовчали. Потім народилися слова, яким зраділи всі присутні:

— Я думаю, вони нам чогось підсипали, дурману якогось. Бо я з своєю Любкою ніколи так довго не махався.

— Так, так, дурману, — загули дружно.

— А, може, й взагалі нічого не було? Нас опоїли гидотою якісь цигани, і все нам наснилось.

До цієї думки пристали всі й дуже охоче. Голови сільських родин розходилися повагом. Саме так і було: вони відпочивали, і їх одурманили. Хіба варто розповідати дружинам про власні мерзенні сни?

А трасою назустріч повному місяцю мчала машина. В ній розмовляли двоє.

— Війочко, ти така мила. Мені так чудово з тобою.

— Ти серед них виявився найкращим.

— Тому, що був останнім?

— Ні. Тому що з тобою ми були інакше.

Він ще трохи проїхав і зупинився. Скрутив їй руки за спиною:

— Ах ти, сучко! Тобі аби шморгатись!

— Саме так,— промовила вона з наростаючим бажанням.. — Я сука, твоя сука, й ти братимеш мене як захочеш і де захочеш.

Він грубо виштовхав її з машини:

— Нумо, йди! Іди, я кажу! Я тебе наздожену. І якщо ти не будеш гола — відлупцюю.

Вона пішла по траві під повним місяцем геть від машини. Він прихопив ковдру і наздогнав її. Штовхнув у спину. Вона мало не впала. Тоді схопив за руку і повалив у траву. На ній була та сама вечірня сукня, яку так обережно знімав один з тих смішних чоловіків годин зо дві тому. Та нині Петро рвучко схопився обома руками за виріз на грудях і грубо розідрав її улюблене плаття. Те саме вчинив із ліфчиком. Застібки для слабаків. Потім зв'язав мотузкою руки їй за спиною. Вія затремтіла усим тілом. Він не ліг, а впав на неї, розчахнувши коліном ноги. Та вона не під-

Закінченя на стор. 15

ЗІРКИ ЗНАХ

Унікальна акція журналу «Лель» увінчалась успіхом: в Україні знайдено одну «Кармен Електру» (луганчанка Ірин а Ярова), дві «Наомі Кемпбел» (киянка Надя Лук'янова і одеситка Аліса Криницька) та одну «Памелу Андерсон» (Віра Колодяжна з Львівської області) — на фото зліва направо.

Світлини вітчизняних красунь дано до модельного агентства KARIN, а самі дівчата днями від'їжджають за кордон для знайомства зі своїми зірковими двійниками.

ХОДЯТЬ ДВІЙНИКІВ!

Подруги. Полотно, олія. 1998р.

Емма Беглярова
ОБРАЗ ЛЮБОВІ

В інтер'єрі. Полотно, олія. 1995р.

— В моїх творах багато жінок, але я в цьому не оригінальна, бо жінку малювали одвічно, і культура будь-якої епохи була орієнтована в першу чергу на неї, — говорить київська художниця Емма Беглярова.

Треба додати: в творах Беглярової багато оголених жінок. Їй подобається відтворювати на полотні жіноче тіло — з його заворожуючими лініями, м'якими формами. Живописець має змогу «погратися» мозаїкою тіней і світла, народженою постійним рухом, життям тих форм і ліній. Героїні полотен — не реальні персонажі, а, за визначенням автора, «непроявлені особистості». Та й головне для Емми — продемонструвати не портретну схожість, а, зокрема, ефектну позу, в якій би найяскравіше постало тіло, що його від початку Світу возвели на п'єдестал природи.

Крім усього, в своїх композиціях Беглярова проявляється як справжня жінка. Бо якщо художники-чоловіки зазвичай намагаються найбільше оголити натуру, їхня колежанка прагне бодай щось приховати. Кому, врештірешт, як не справжній жінці знати: оголеність викликає більший інтерес, коли не є цілковитою.

Ірина Рябініна

Близнюки. Полотно, олія. 1998р.

Закінчення. Початок на стор. 10

далася. Вія тепер борсалася, неначе захищала своє право віддаватися за бажанням. Врешті тишу розітнув дзвінкий ляпас. Потім ще один. Вона заплакала.

Поки він роздягався, Вія якось звелася на ноги й побігла. Петро, зірвавши залишки одягу, наздогнав і накинув ковдру їй на голову.

— Мені потрібен твій зад, твій сучий зад, і я його дістану!

Опускаючись на траву, вона продовжувала чинити опір. Він відкинув ковдру, притиснув Вію до землі й грубо увігнав у неї свого списа. Вона закричала від болю. Він не дозволяв їй вивернутися і продовжував гвалтувати, тримаючись за мотузку, якою жінка була зв'язана. Вона плакала і просила:

— Відпусти мене...

Потім затихла. Десь із глибини її тіла почала підійматися щемна насолода: він бере її, він її господар і володар тіла її. Вона затремтіла й почала допомагати йому зустрічними рухами:

— Так, так і ось так... Міцніше, мій любий, мій дорогенький, мій рід...

Та й не доказала. Її струсонув оргазм. Єдиний вартий уваги впродовж цього вечора. І він знав про те...

Хвилин за десять потому він почав усе спочатку. Вона знову плакала і благала відпустити. Він примушував її лизати свого пртня і бив мотузком по спині. Вона ридала. А він її грав. У рота і нижче. Ззаду і спереду. Вона кінчала у його обіймах, втрачаючи силу і захлинаючись від насолоди і приниження. Від принизливої насолоди і солодкого приниження. Він жадав лише її тіла. І користувався ним так, як хотів.

У глибинах степової тиші розчинявся її слабкий голос:

— Вже п'ять років, як ми разом, а я люблю тебе дедалі сильніше.

Вони лежали знесилені у траві, забувши про ковдру і розгубивши мотузся.

Сходило сонце. І куди так швидко поділася ніч?

Еліза Муха,
Рівненська обл.

Тетяна Сослюк

ІЧ КОХАННЯ

Якщо ти колись був студентом, тобі відоме нестримне бажання залишитися в жіночому гуртожитку на ніч. Таке бажання мучило Ігоря з того часу, коли він зустрів Надю. Воно надокучало і вдень, і, особливо, вночі, коли він залишався сам у холодній постелі.

Надя — дівчина не без серця й подібних бажань. Тобто, вона раптом зрозуміла його душу, і він тепер мучився думкою, чого йому коштуватиме омріяна ніч.

Спочатку все складалося добре: він пройшов до гуртожитку непоміченим. Надійка насилу вмовила «однокамерницю» Богданку переночувати поверхом нижче, в іншої подруги. Була лише одна умова — не втрапити на очі вахтерці.

Ігор шаснув до заповітної кімнати, одразу влучивши в теплі обійми колись неприступної студентки. Отак, не розмикаючи рук, обоє поринули в гуртожитське ліжко.

Глибокої ночі Ігор прокинувся, бо відчув поклик природи. Шлунок вже давно перетруїв те, що було вечерею, й вимагав вивільнення.

Хлопець, пам'ятаючи заборону про вахтерку, стиха виткнув носа у шпарину до коридору. Така обережність не виявилася зайвою, бо сторожиха недрімним оком оглядала коридорного периметра.

«Доведеться трохи зачекати», — заспокоїв себе хімік.

За півгодини ситуація не змінилася на краще — ні у шлунку, ні в коридорі. Добре, що Надійка, уговтана любощами, спала непереможним сном.

Ще сплило трохи часу — Ігор прочинив двері, однак ворона пильно пантрувала своїх курчат. Він почувався лисом, загнаним у глухий кут: стримувати поклик природи бракувало сили, а шлях до звільнення перетято.

Та не був би він студентом. Навпомацки рушивши чужою кімнатою, хлопець наштовхнувся на якогось журнала.

Розгорнувши його (папір усе стерпить!), він, скорчившись, вивергнув всю свою проблему. Хутко згорнувши, прочинив кватирку й викинув якомога далі, аби відвести підозру. «Ляпись!» — почулося знадвору.

Озирнувшись, він відчув у кімнаті характерний сморід.

Дослухався: Надія сумирно спала. Ігор навпомацки подався до полички знайти якоїсь нюхової протидії. Намацавши флакона, потягнув носом — відгонило добрячим спиртягою.

Старанно побризкавши все довкола, він продезінфікував руки. Потім, бувши хіміком, протер і обличчя. Не проминув, звісно, й надпити трохи. Хмільна сила вмить полонила єство. Організм, позбавлений баласту, ожив і знову запрагнув здійснення сексуальних мрій. Ігор пригулився до теплої Надії, потім почав обціловувати дівчину, спроквола навертаючи її на солодкий гріх.

Прокинувся Ігор від гучних дівочих голосів. І тому вмить накрився ковдрою, дивуючись, що розмова частенько зривається на регіт.

— Ну навіщо? — аж давилася сміхом «однокамерниця» Богданка. — Навіщо ви все — зеленкою?! Бризкалися?

— Я? Чи я, по-твоєму, здуріла — бризкатися?

— А ти у дзеркало подивися.

Це стривожило хлопця. Визирнувши упівока, він не впізнав коханої: вона уся, як є, була в зелених плямах.

Тут обидві, уздрівши гостя, покотилися зі сміху. Лише тоді він додивився, що руки в нього геть зелені, наче зроблені з досконалої жаб'ячої шкіри. Бачив би він свій рот!

Богданка стрибала навколо невдалих коханців, тикаючи їм дзеркало. Потроху (а він був неабияким хіміком) Ігор усвідомлював, що поночі нанюхав пляшечку зі спиртовим духом, але не із спиртом. А із зеленкою.

Тепер, напівпорожня, вона зрадливо красувалася на полиці.

ЛЕЛЕНІАНА

♥

— Хто такий холостяк?
— Це людина, яка не одружується, не подумавши, а подумавши — не одружується.

♥

— Що таке «сучасний мужчина»?
— Це чолов'яга, для якого однієї жінки забагато, а однієї півлітри — замало.

♥

— Хто такий зануда?
— Це чоловік, якому легше дати, ніж пояснити, чому цього робити не можна.

♥

— Що таке «чоловік»?
— Це заступник коханця з господарських питань.

♥

— Що таке «чесний чоловік»?
— Той, що зраджує лише свою дружину.

♥

— Чим відрізняється песиміст від оптиміста?
— Песиміст переконаний, що всі жінки — повії. А оптиміст на це сподівається.

УКРАЇНСЬКА ЛАЙКА

Без сороміцького фольклору уявлення про ментальність будь-якого народу буде неповним. Це добре розумів відомий український етнограф, фольклорист, антрополог і археолог Хведір Кіндратович Вовк (1847—1918), який зібрав і 1898 року випустив у Парижі збірку «Український фольклор. Сороміцькі звичаї, казки, пісні, приказки, загадки і лайки». «Лель» вже знайомив своїх читачів з цією книгою. Продовжуємо публікацію розділу «Українська лайка».

Гидкий
Гицель
Говно собаче
Говно свиняче
Говноїд
Говночист
Голодранець
Голодрабець
Голопупий
Гоц
Гужоїд
Гуздно
Гуздно свиняче
Гусак

Дурний
Дурний, як бубон

З.А.Гуревич
А.І.Ворожбит

Кунко, голубко, не дайся!

Вечорниці, або досвітки у Великоросії та на Україні починалися восени й тривали до кінця зими. У південно-західному краї для вечорниць обирають велику хату якоїсь удови або такого хазяїна, що має малу сім'ю. Дівчата призначають день для перших вечорниць і ввечері, приходячи з роботою, приносять з собою різну їжу: пшеничне борошно, сир, масло, картоплю тощо; принести повинна кожна хоч би й небагато. Коли поспіває вечеря, приходять парубки й приносять горілку, хоч горілку купують і дівчата у складку. Після вечері не працюють: трохи погуляють, а потім приносять у хату соломи, розстилають її, лягають на ній спати, здебільшого вкупі з дівчатами.

Н.Сумцов[1] гадає, що звичай досвіток та посиденьок ведеться від колишніх спробних одружень та спільності жінок. «Залишки колишньої спільності жінок, — пише він, — та залишки спробного шлюбу збереглися в різних місцевостях Великоросії та України. Так от у Мезенському повіті невинність дівчини зовсім не цініться; навпаки, дівчина, що народила дитину, швидше знаходить собі чоловіка, ніж та, що зберегла дівоцтво. У Ставропільській губернії у дівич-вечір, після бесіди, всі лягають спати, молодий з молодою, а парубки з іншими дівчатами. По деяких місцевостях України деякою вказівкою на існування спробного шлюбу є звичай, що за ним молодий з часу змовин і до самого одруження ночує в хаті молодої з дозволу її батьків і навіть «вкупі з молодою».

«На підставі багатьох етнографічних свідчень, — пише Сумцов, — можна сказати, що досвітки та посиденьки в теперішній Росії майже скрізь вважають за моральні веселощі молоді. Вони задовольняють важливій потребі попереднього знайомства осіб, що бажають одружитися. Селянська дівчина, вихована на звичайних тверезих поглядах на шлюбне життя, дивиться на життя серйозно, має досить сили волі, щоб уберегти себе від морального занепаду; не боїться близько сходитися з парубками на вечорницях узимку й не соромиться влітку наблизитися до голого парубка, коли він купається. Вона знає, що коли втратить невинність до одруження, від неї відсахнеться вся родина, вона добре знає, як бідуватиме її дошлюбна дитина». Говорячи про вечорниці південно-західного краю, Чубинський зазначає, що парубки «ніколи не дозволяють мати інтимні стосунки з дівчатами, а навпаки, кожний парубок оберігає свою молоду й дбає про неї. І лихо тій дівчині, що дозволить собі мати з кимсь інтимні стосунки. Її знеславлять і не приймуть до гурту, тієї ж ночі парубки «знімуть ворота коло її двору, наколотять сажі з водою та пообмазують з усіх боків хату».

Але поруч з такою оцінкою ролі вечорниць, а також і статевого поводження дівчини-селянки до шлюбу багато етнографічних даних, як і дані нашого обслідування, виявляють цілком протилежну картину. Безперечно, статеве життя села «ніколи не мало тієї надмірно похітливої насиченості, яку має місто. Дослідження про статеве життя на селі, як ми уже про це писали»,[2] свідчить про те, що там воно простіше й природніше; життя на землі та від землі робить можливим і навіть вимагає раннього одруження. Але той же Сумцов констатує, що по деяких місцевостях розпуста на вечорницях — залишок первісної, майже тваринної простоти статевих стосунків. В інших місцевостях цю розпусту на вечорницях Сумцов пояснює наслідком ніби шкідливого розпусницького впливу фабрик та заводів. 1719 року київська духовна консисторія пропонувала багатьом духовним особам потурбуватися про те, щоб у «селах малороссийских запретили богомерзких молодых людей сборища навкулачки и Богу, и человеком ненавистные гулянья, прозываемые вечерницы, на которые многие люди молодые и непостягливые от родителей своих, мужеска и женска пола, дети, по ночам купами собираючися, неисповедимые безчиния и мерзкие беззакония творят, а найпаче под час таких нечестивых сборов разные делаются эксцессы, яко то блудные группы, девства растления, беззаконное детей прижитие; отчего через тих же беззаконников... частые стаются детогубства...»

У «Матеріалах до українсько-російської етнології»[3] та в книзі «Сексуальне життя українського селянства»[4] численні оповідання й новели, а також свідчення осіб, що збирали цей матеріал, зазначають, як широко розповсюджений онанізм серед селян — чоловіків та жінок. Ночування парубка у дівчини спричиняється до неповного статевого акту і дуже часто й до статевого акту.

Описується багато засобів, що їх вживали дівчата, щоб запобігти вагітності. Деякі дівчата, почавши жити з парубком, продовжують з ним і далі цей зв'язок, бо бояться, що він пустить про них погану славу. Інші з того ж таки побоювання неслави починають жити з усіма парубками поспіль. Треті удаються до безладних статевих стосунків, бо на селі думають, що статеві стосунки з кількома чоловіками убезпечують від запліднення. Багато є описів, як парубки обдурюють дівчат та втягують їх у статеві

* Продовження. Початок — «Лель» № 2 за 2000 рік.

стосунки, а також як дівчата, що жили до шлюбу статевим життям, обманюють своїх чоловіків щодо дівоцтва.

Наше обслідування дозволяє трохи ширше висвітлити деякі сторони сексуального життя селянки, пов'язані із звичаями «досвіток», «ночування» тощо.

Із 1783 селянок на запитання «чи ходили вони на досвітки», майже 40% відповіли, що ходили. Тільки селянки-єврейки відзначають, що вони не ходили на досвітки, бо справді це так і є. У молдаванок узимку парубки та дівчата збираються на «клаки» та схожі на українські вечорниці «шезетори». Великої різниці між віковими групами тих, що ходили на «досвітки», немає; отже, не можна думати, що тепер цей звичай уже вивівся.

Очевидно, що молодь тепер менше відвідує досвітки. Хоча вплив досвіток на дошлюбне статеве життя є безперечний. З тих, що ходили на досвітки, починали статеве життя до шлюбу 45,6% — а з тих, що не ходили на «досвітки» — тільки 23,8 (удвічі менше).

Багато матеріалів про село пореволюційної доби також стверджує ці дані, які виявляються з нашого обслідування й стосуються розповсюдження «досвіток» та їхнього впливу на статеве життя. 1925 року І.Тарадін[5], обслідуючи статеве життя селянської молоді однієї з кол. волостей Россошенського повіту Воронізької губернії зазначає, що в волості є, як і раніше, звичай влаштовувати «вечорниці», а після вечорниць парубки та дівчата парами йдуть ночувати. Взимку дівчата наймають хату в якоїсь удови, де вони прядуть; до них приходять парубки й починають заважати їм: висмикують прядиво, підпалюють його. Так узимку проводять вони час з 7 до 10 години вечора, потім приносять у хату солому і на ній парами лягають спати чоловік з 10-15. Улітку збираються на «вулиці», гуляють години до 11, а потім ідуть ночувати парами у шопи, клуні, комори. Звичай «ночування» розповсюджений по всьому повіті. Наслідком цих ночувань часто буває те, що дівчина починає носити борошно та яйця до баби, щоб та «знищила» їх плід. «Зважаючи на те, — пише Парадін, — що 71,9% сільських юнаків мають стосунки з дівчатами, то розуміється, парубків з дівчатами одружується небагато. Як зазначають ті, що заповнювали анкети, з їхніх жінок було тільки 48,5% незайманих, коли вони знайомилися.

З обслідування селянок-дівчат 26 з 84, тобто 30,9% указують на те, що вони одночасно живуть статевим життям з кількома чоловіками.

Ми вже бачили, що з 1696 одружених 495, або 29,2% мали перший статевий акт до шлюбу. З 493 тих, що відповіли на запитання, чи одружилася селянка з тим, з ким у неї був перший статевий акт, 317, або 64,3% підтвердили це, а 176, або 35,7% відповіли, що ні. Отже, можна сказати, що понад третина тих, що починають статеве життя до шлюбу, не одружуються з тим, з ким вони до шлюбу починають жити статевим життям. Цікаво, що у молодших селянок відсоток одружень з тими, з ким почали статеве життя до шлюбу, більший, ніж у інших селянок. Це пояснюється, по-перше, тим, що умовини сучасного села більшою мірою, ніж раніш, дозволяють молоді одружитися за обопільним потягом, а подруге, тим, що законодавство у нашій країні зобов'язує чоловіка матеріально допомагати жінці, що має від нього дитину.

Ці дані дозволяють нам з'ясувати статеве життя селянки до її одруження. Ми бачимо, що звичаї та традиції в статевому побуті, складавшись на селі сторіччями, є ще й досі.

Звичаї «досвіток», «ночування» тощо, виникнувши з первісних статевих стосунків, що підтримують потребу обопільного обізнання перед одруженням, обізнання остаточно потрібного в інтересах сільського господарства, мають чималу соціальну та соціально-гігієнічну небезпеку.

Тарадін[2] наводить кореспондентські думки про «досвітки»: «Лайка, одчайдушність, гармонія й самогон — ось чим характеризується зміст «досвіток». На селі, де людності щось із 1000 селян, буває 3-5 досвітків з поділом на територіальні райони та за віком. Досвітки бувають навіть для 13-14-річних підлітків.

Кожний, хто відбув курс досвітків, цілком опановує найсоковитішу добірну лайку, майстерність «пити», бешкетувати, удаватися до розпусти». Досвітки й досі існують, і їхній зміст поганий.

Поряд з боротьбою за культуру й проти старих звичаїв та традицій на селі відбуваються процеси змін стану дівчини-селянки, зростання її самостійности, нового ставлення до неї. Сумцов у 90-х роках минулого сторіччя писав: «Тій дівчині, яка «завинила», за давніх і навіть недавніх часів на Україні, завжди покривали голову хусткою і давали негарну назву «покритки». На батька-матір нареченої-покритки, як вона виходила заміж, надівали хомут; у хаті молодої розвалювали іноді піч; на воротях або на даху вішали мазницю, рогожу або затикали димаря тощо; пили з пощерблених чарок, а їли з розбитих тарілок на рваній скатертині».

Тепер це все різко змінилося. Навіть у найконсервативнішому козацькому селі революція зламала ці варварські традиції. Голубих[6] на підставі обслідування козацького села 1926 року пише, що до революції вимазані ворота були ганьбою для хазяїна та для всієї сім'ї, і за це батьки дуже часто били своїх дочок. Тепер же на мазання воріт дивляться як на бешкет та невелику неприємність. Янковська-Байдина[7] пише, що «самостійність жінки стала видимою. Тисячі різних дрібних фактів можуть бути за доказ тому. Випадки дошлюбного статевого життя вже частішають. І тепер дитина дівчини не викликає балачок на всю околицю. Батько сім'ї виганяв з дому дочку — дівчину, що народила дитину, бо видати заміж було важко і вона повинна була залишатися довгі роки на харчуванні батьків. Інша річ тепер: батько дитини мусить забезпечити її. Отже дівчина може спокійно піти від батька, і вже тепер її не витикають пальцями і не мажуть ворота дьогтем».

«Раніш, — читаємо ми[8], — покритку судили нещадно, тепер до цього ставляться м'якше. Взагалі дівчата тепер не ті, — кажуть старі, — всі безстидні зробилися. Ходять з парубками під руку навіть удень». Феноменов пише, що вироки нарсудів у справах позашлюбних дітей спонукають парубків брати себе в руки. Жінки, за допомогою цих вироків, починають підводити голову, почуваючи, що вони не беззахисні. Парубки побоюються кидати дівчат, що з ними прижили дитину.

1 Н.Сумцов. Досвитки и посиделки. Київ, 1886.
2 З.Гуревич та Ф.Гроссер. Проблемы половой жизни, ГИЗ, 1930.
3 Матеріяли до українсько-російської етнології, том VIII, Львів. 1906.
4 Das Geshlechtsleben des Ukrainischen Bauernvolkes, Leipzig. Deutsche Verlagaktiengesellschaft. 1909.
5 І.Тарадін. Досвітки та їхній вплив на статеве життя селянської молоді. Профіл. мед. №7-8, 1926.
6 М.Голубих. Козачья деревня. ДВУ. 1930.
7 Очерки быта деревенской молодежи. Вид. Н. Москва. 1924.
8 Материалы по свадьбе и семейно-родовому строю народов СССР, 1926.

За виданням 1931 р. «Статеве життя селянки»

Дурне сало
Дурень

Жаба
Жеребець
Жереб'ача порода
Жид
Жидюга
Жидюга пархатий
Жила
Жопа

Злодій
Злодіяка
Злодюга

Ї... твою мать*
Ї...ав я твою матір*
Ї... твою псю маму*

Іди в сраку
Іди собі в гуздно
Іди к бісу
Іди к ху..м
Іди к ї..еній матері
Іди к чортовій матері
Ірод
Іродова душа

Кабан
Кацап
Кат
Катюга
Катержний
Кислобздій
Клятої душі син
Кнур
Кобила
Кобиляча голова
Кобиляча срака
Котолуп
Кочерга
Кривосцишка
Кручок
Курва
Курваль
Курвин син
Курячий разум

Латрига
Латрижник
Лобурь, лобуряка

***московська лайка.**

СІЛЬСЬКІ ЗАМАЛЬОВКИ

Сміх, та й годі: день проходить,
«А на море нет погоды»...
Ліжко третю ніч не м'яте,
Бо ніхто в вікно не гатить.
Де подівся, гарний гаде?
«На изломе водопада...»
Чи то пес скавчить в крамниці?
Чи цілуєш іншу кицю?

ОБІЦЯНКА

Чи то півень зніся, чи лисиця квокче —
Любчик мій нервовий про своє торохче:
«Гарна ти, як жінка, буде прикро, якщо
Спатиме з тобою рідкісний ледащо.
Добре, бачиш, мислю і до тебе лащусь.
Навкруги дивлюся — й не знаходжу кращу,
Тож не буду людям баби віддавати,
Ліпше буду з нею сам у ліжку спати!»

Дивне щось стряслося — чоловік дуріє!
То невже на вечір він мене покриє?
Чепурилась довго, мріяла про пози...
Він дививсь новини та й заснув невдовзі.

ГАПЧИНА ШАПКА

Дужим виріс твій «грицько»
І шукає «гапку».
Щоб зігріти те хвалько,
«Гапка» має шапку.

Начепила — так зрадів,
Тільки шия гола.
Так стрибав, що аж упрів,
Наче від футбола.

МІНІАТЮРА

Твій хвалько стирчить угору,
Міцний, дужий, як опора.
Видно, з голоду чи з горя
Він шука собі комору.

Лілія Золотоноша, *м.Київ.*

ЧАС ПРИМАР

Вона любила котів. Він любив її.

Її дивні сині очі — безодня. Стрибнути б у їхню прохолодну глибину.

Її хвилясте чорне волосся — блискучий водоспад. Зануритись би у їхню шовковистість.

Її розкішні звабливі груди — запрошення до раю. Припасти б до них спраглими вустами.

Її неймовірно стрункі ноги — дорога до пекла. Спокусливий аромат її шкіри — фіміам бажання.

Вона ні на кого не дивилась. Усі дивились на неї. Вдень. А вночі наставав час місяця. Час примар. Вона розчинялась у місячному сяйві, а він прагнув розчинитися в ній.

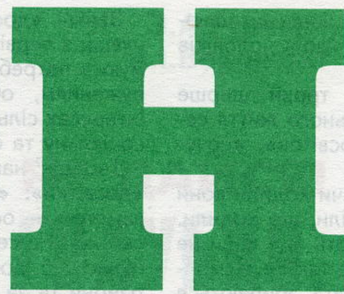
Вона любила котів — і він ставав котом. Великим чорним котом. І тонув у її синій безодні, і поринав у блискучий водоспад, і підносився до раю. Вона ніжилась під його доторками і цілунками. Вона дарувала йому ніч. Дорогу до пекла.

На світанку примари розвіювалися. Сон скінчався. Наставав час сонця.

Вона любила котів.

А він — цей сон.

Наталія Пушенко, *Черкаська обл.*

Нічия

Анжела Левченко

Вечір плавно запливав крізь кватирку, поволі заповнюючи кожну шпаринку, кожен куточок кімнати. Сонце тануло в синяві м'якого неба, мов у недопитій склянці вина. Стеніло. Поволі все поринало у переддрімотну тишу.

Годинник пробив дев'яту. Тетяна солодко потягнулася, підставляючи язикам атласного простирадла своє тіло; а вони, немов живі, ніжно огортали оксамитові опуклості її грудей, колін.

Вона любила поніжитись. Вона взагалі любила себе. Лежала, розглядаючи у підвісному дзеркалі над ліжком власне тіло.

Тетяні могла б позаздрити найтитулованіша модель, — і таки багато хто заздрив: бездоганні лінії стану, неначе два важкенькі грона — груди, класичні риси обличчя — все це створювало прекрасну гармонію. На неї звертали увагу не лише чоловіки, а й жінки. Хіба що сліпі не озиралися, коли вона проступала вулицею. Й вона знала про це. Знала і полюбляла шокувати всіх — зовнішністю, одягом, однією присутністю.

А скільки чоловіків домагались її прихильності! І скільком вона відмовила! Тобто, ці дві величини були тотожними. Бо вона — нічия.

— Так, я нічия... Нікому не підвладна, ні-чи-я, — прошепотіла до себе, розглядаючи обручку на тендітному пальчикові.

Ось вже рік, як вони із Степаном побрались. А вона й досі нічия. Самотня у своїй цноті. Дивно? Вона й сама не здатна збагнути, як таке може бути, але Тетяна й досі не знала чоловіка. І найприкріше ставало тоді, коли черговий залицяльник, одержавши відкоша, кидав услід: «Шльондра! А ще й виделується!»

Ні, вона не «виделувалась». Бажаючих розділити з нею ліжко знайти було дуже просто, та що там знайти — їх навіть і шукати не потрібно. Але вона була не з таких...

Вона кохала Степана.

А він її? Знала, не знала? Взагалі нічого не знала. І його також.

Закохалась у глибокий рішучий погляд карих очей, у «переспілі» губи — з першого погляду, з одного слова.

Вони познайомилися на вечірці. Власне, вони й не знайомилися зовсім. Він певний час спостерігав, як вона дратівливо посміхалась усім, як нервувала через дрібниці. Їй було нудно. Саме тому й почалась їхня гра. Тетяна втупилась у хлопця очима, шукаючи, чим би дістати цього красеня, водночас відчуваючи якийсь дивний потяг до нього. Їй раптом захотілося стати блискучою краплинкою на Степанових вустах, які він так спрагло облизував... Отямилась, лише коли відчула його вологе дихання на шиї:

— Яка ти... Виходь за мене...

Здивовано підвела очі:

— А як погоджуся?

— А вийдеш?

— Коли?

— Коли захочеш!

— Зараз...

... Весілля відгуляли за тиждень потому. Тож із заміжжям Тетяна не зрадила звичці шокувати людей, хоча цього разу ще більше здивувала саму себе. Попри все вона почувалася щасливою. Закохувалась у кожен його рух. Кожен новий день ставав чимось новим і особливим. Вона нічого не знала про нього. Жила, немов у божевільному сні, і він був настільки приємним, що прокидатися не хотілось.

Після весілля Степан привів її у цей «свій дім». Заніс до спальні, де з усіх меблів було лише ліжко. Кімната-ліжко. Та ще величезне дзеркало над ним. Роздягнув її зовсім; одяг пелюстками розлетівся по кімнаті.

— Ти така чарівна... Ти маєш бачити себе завжди такою... Люби себе...

Від його присутності Тетяна задихалася. Здавалось, його руки мають задушити її, солодко розчавити. Цілував її

ноги, вилизуючи кожен пальчик.

— Поглянь, як «він» тебе хоче, — сказав, ковзнувши «ним» по її вустах.

Вона те відчувала, що його міць ось-ось вибухне, розірветься від напруження і хотіння.

— Таню, що з тобою, ти... не хочеш? Чи може, я чого не розумію?

— Я просто... Ні, ти не подумай чого, я — боюся...

— То ти... Як же я відразу не здогадався! Дівчинко моя! Я щасливий, за всіх на світі найщасливіший, ти — нічия! Нічи-я! Моя... — його язик розпікав її лоно, граючись пружною намистинкою, — ти не бійся, нічого не станеться, дівчинко моя, ти берегла себе...

Коли нова хвиля почала підіймати Тетяну, Степан несподівано облишив пестощі, виливаючись тисячами своїх хотінь.

— Яка ж ти... Люби себе! Я стану для тебе особливим, лише не поспішай! Не «відкривай» себе сама, як би не кортіло! У нас буде особлива ніч.

... І от вже майже рік Тетяна чекає тієї особливої ночі.

Степан лише зрідка ночував удома. Його влаштовувала така дружина, насамперед тому, що не задавала зайвих запитань, розуміла його з напівслова. Чи не щодня Тетяна отримувала квіти із запискою «Люби себе!»

Вона, як і раніше, жила у своєму напівбожевільному сні, і він, як і раніше, їй подобався.

Вона була вільною, мала все, про що мріють тисячі жінок. Працювала заради розваги. І, як і раніше, дивувала оточуючих власною поведінкою.

... Шарудіння у вітальні перервало Тетянині думки. Повернувся Степан, чула його перешіптування з якимось чоловіком. Вони зайшли до спальні.

— Бачиш, яка вона в мене,— вказав поглядом на пір'їну Тетяниного тіла посеред ліжка.

— Бачу. Неначе спляча красуня.

Тетяна розплющила очі, й дзеркало відбило дві постаті, що стояли обійнявшись. Її Степан і той, інший, цілувалися! Дівчина рвучко підвелася на ліжку:

— Степане!

— А, ти прокинулась, люба, — він посміхнувся, ніби нічого й не було. — Ось, познайомся: мій приятель Стас.

— Приятель?!

— Ну, а як ти хочеш — коханець? Гаразд, Стас — мій коханець. Стасе, а оце — моя дружина.

Зачекай, я сам хочу відгадати її ім'я!— безцеремонно гепнувшись у ліжко, солодко замуркотів той.

Тетяна натягла ковдру по самі очі. Він їй одразу не сподобався, цей манірний, навіть не знаходила підходящого слова, «приятель», з хвостом солом'яного волосся на потилиці й голубими, аж прозорими, очима.

— То як же нас називають?— стягнув ковдру з плеча на підлогу.

— Нахаба! Степане, що це означає? Я не дозволю йому так зі мною поводитися!

— Таню, заспокойся. Пам'ятаєш про особливу ніч? Я її тобі обіцяю. Вона настане сьогодні. Вже пізня година, лягай і не нервуйся так! Стас — хороша людина, познайомся з ним краще, придивися,— і вже звертаючись до приятеля, — щось вип'єш?

Той ствердно кивнув.

Таня стояла біля вікна. Срібні промінчики лоскотали волосся, збігали на плечі, нечутно відлунювали по всьому тілу.

«От він як!»— ображено думала, закусивши губу; сльозинка з'явилася на віях.

Щось гаряче і пружне торкнулося її сідниць. Дужі руки перехопили за талію, пестячи і розпалюючи кожну клітинку; цілунки вкривали її волосся, шию.

— Степане, але ж ми не самі,— обернулась і одразу зіткнулася з тими, чужими очима.

Вона була у Стасових обіймах! На подих від його вуст.

— Твоє волосся пахне полином,— прошепотіла.— В мене паморочиться голова...

Стас, обіймаючи її, міцно притискав до грудей, обцілововував обличчя. Нараз його залізні лещата розкрилися, і вона впала в інші, Степанові.

... Чотири руки пестили її тіло, два язики почергово спліталися з її язиком, пориналм в глибину її розчахнутих ніг...

Вітер поволі насував чорні хмари. Гримнуло, неначе небо відкашляло набрану впродовж дня пилюку, і за мить усе навкруг укрилося рясним дощем.

Вони кохалися... Повільно, видовжуючи кожну хвилину задоволення, неспішно шукаючи і гублячи себе одне в одному... І церіднило їх з грозою за вікном, вибухами грому, з яскравими спалахами...

Завершилася гроза різкими і судомними поштовхами: один, і ще один, і...

... Коли ранок зазирнув у дзеркало, що висіло над ліжком, у ньому відбивалося неповторне сплетіння трьох тіл...

м. Київ

ЛЕЛЕНІАНА

♥

— Чим відрізняється старий песиміст від старого оптиміста?
— Старий песиміст говорить: уже не стоїть. А старий оптиміст: не стоїть — зате так красиво висить!

♥

— Яка різниця між колишнім мужиком і сучасним?
— Раніше мужик випивав стопку горілки і не міг скінчити, а нині — випиває склянку чаю і не може почати.

♥

— Яка різниця між чоловіком і сусідом?
— У сусіда завжди прутень більший.

♥

— Яка різниця між молодим чоловіком і старим?
— Молодий здатен, а старий мусить.

♥

— Яка різниця між злодієм і коханцем?
— Злодій шукає, де погано лежить, а коханець — де погано стоїть.

♥

— Чи має мужчина змінювати жінок?
— Має: в одній дірці й кілок згниє.

♥

— Як має одягатися донжуан?
— Не так модно, як швидко.

— Який улюблений тост донжуана?
— Дай, Боже, не остання.

В

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

В

Рафаель Кірхнер. Пояс ВЕНЕРИ. Початок XX ст.

Венери пояс

— середньовічний пристрій у вигляді панталонів, який виготовлявся з металу, слонової кістки та дерева і зачинявся на складний замок. Його ще називали поясом доброчесності, або поясом цноти. Він закривав статеві губи й унеможливлював статевий акт. Використовувався у Західній Європі впродовж XI—XV століть. Серед його винахідників називають Франческо де Карера, який за допомогою власноруч розробленого висячого замка захищав «місце хоті» всіх своїх коханок. Папа Георгій III (1216—1227) у своїй буллі, не називаючи пояса Венери, визнавав його несумісність з християнською мораллю, проте не заборонив його застосування.

Від чого і від кого захищав пояс Венери? У цьому допомагає розібратися німецький учений і письменник Едуард Фукс у написаній ним «Історії еротичного мистецтва», уривки з якої наводяться далі.

ЦОК-ЦОК НА ЗАМОК

Побутує думка, що лицарі вдавалися до послуг залізних чи срібних поясів, аби захистити власних дружин від грубого насильства у періоди розлуки: коли самі вирушали у хрестові походи чи проводжали жінок у далеку путь. Але це зовсім не так. Для того, щоб захистити жінку від зґвалтування, цього пояса було, звичайно, недостатньо. Для лицарів-розбійників, які нападали на подорожніх жінок, або для ворогів, що, увірвавшись до замку, ґвалтували бранок, такий пояс не був серйозною перешкодою. У дужих руках лицаря, що у важкій кольчузі вправно орудував турнірним списом, срібний замок такого пояса був наче шовкова нитка, яку можна жартома розірвати. Й щодо цього й саме лицарське товариство навряд чи мало якісь ілюзії. Якщо ж, попри все, лицарі змушували дружин надягати пояси вірності, то мали на меті зовсім інше. Пояс мав перешкоджати випадковому, але дуже ймовірному спокушанню господинь дому. Лицар добре знав звички як власні, так і товаришів по зброї, що перед ними не встояти жодним чеснотам. Але водночас він знав і власну дружину. Він добре розумів, що спротив його дружини спокусливим спробам якогось привабливого гостя не буде надміру серйозним, і що вона охоче погодиться ощасливити його своєю прихильністю, якщо він зуміє скористатися зручною можливістю. Від подібних випадкових зрад і мав охороняти пояс Венери, і певною охороною він таки був. Зім'яту сукню можна випрасувати, а от зламаний замок пояса полагодити непомітно було вкрай складно, навіть за доволі тривалої відсутності чоловіка. Тож пояс Венери певною мірою охороняв жінку від самої себе. Та саме завдяки цьому пояс і є найпереконливішим доказом пануючої у ті часи дикої, розгнузданої еротики.

Венеріс

— так у давніх римлян називався п'ятий день тижня, який вони присвячували богині кохання Венері. Вони щиро вважали, що саме цього дня боги сприяють усім закоханим, допомагають розквітнути світлим почуттям. П'ятницю як день кохання шанували не лише римляни: у французів вона називалася vendredi, у іспанців — viernes. У древніх германців цей день також асоціювався з іменем їхньої богині кохання Фрігг.

Анонім. Ню. 40-і роки XX ст.

Венери трикутник

— поетична назва трикутника волосся, що прикрашає лобок (горбок Венери) дорослої жінки.

Венеричні хвороби

— група інфекційних захворювань, збудники яких передаються головним чином через статеві контакти. До них належать сифіліс, гонорея, м'який шанкр, лімфогранулематоз пахвинний, гранулема венерична.

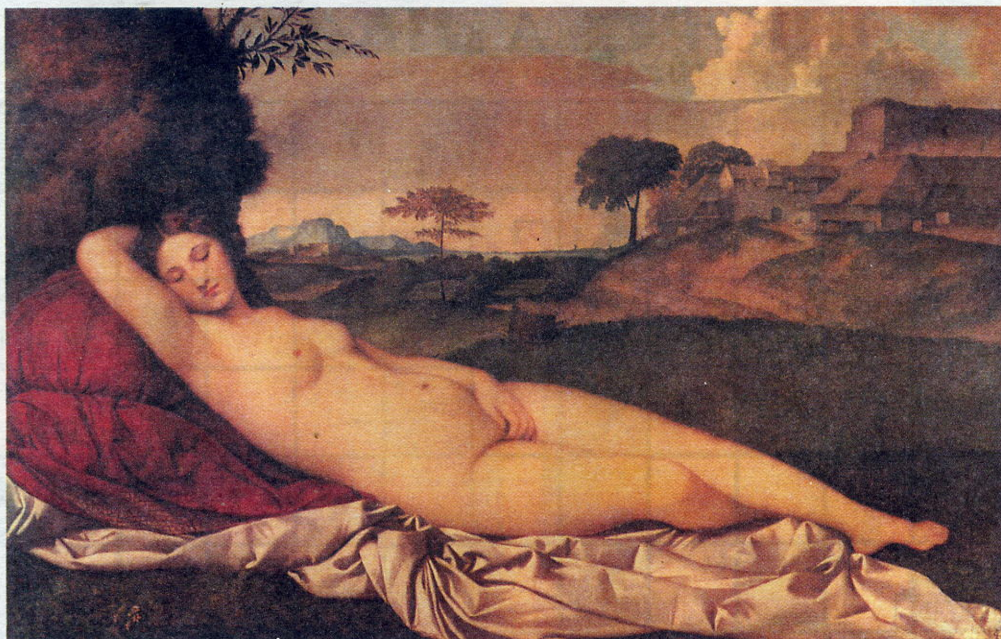
Венерологія

— галузь клінічної медицини, яка вивчає причини та умови виникнення, механізми розвитку та лікування венеричних хвороб і яка розробляє методи діагностики, лікування та профілактики цих хвороб.

Верба

В українському фольклорі є символом смутної, зажуреної дівчини або жінки. Але в деяких варіантах, разом із тим, символізує розпусне життя — зокрема, у вислові «Ховатись під вербами»; у приказці «Хмизом, низом, під вербами» — себто, ховаючись.

Джозеф Гейнтц (1564—1609). ВЕНЕРА.

Джорджоне . ВЕНЕРА, що спить. Бл.1508.

ВЕНЕРОФОБІЯ

— нав'язливий страх, боязнь зараження на венеричну хворобу.

ВЕНЕТТ Ніколя (жив у XVI ст.)

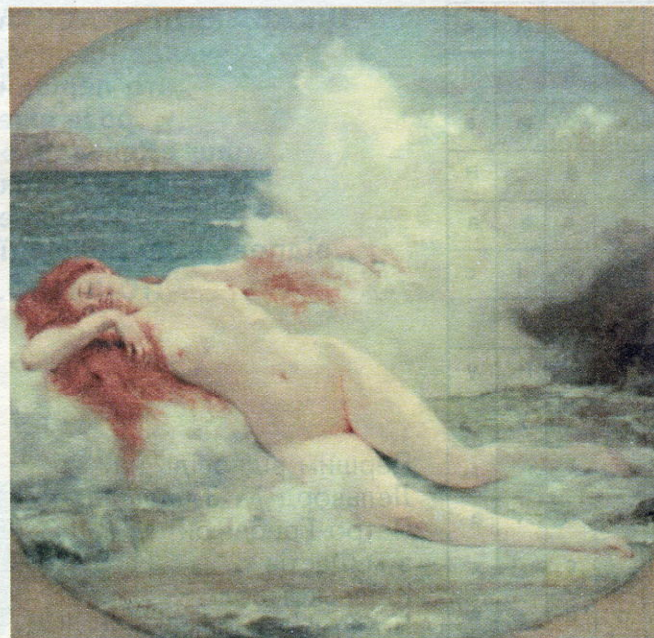
Французький хірург Ніколя Венетт прославився тим, що написав один з перших у Європі підручників з сексу, який називався «Табло подружнього кохання». Для нас ця книга цікава не лише тим, що зберегла багато цікавих історичних відомостей про тогочасну Францію, а й актуальністю деяких спостережень.

ТАБЛО ПОДРУЖНЬОГО КОХАННЯ
(Уривки)

Природа, яка ніколи нічого не робить без заздалегідь складеного плану, встановлює свої закони для кожної частини людського тіла. Ті з них, і у чоловіків, і у жінок, які виконують любовні функції, мають певні розміри. У відповідності з такими законами чоловічий статевий орган не має перевищувати 15-20 см у довжину і 7,5-10 см по колу. Це нормальні розміри, яких здебільшого дотримується природа при створенні цього органу. Якщо пеніс довший чи товстіший, то його власникові потрібно докласти чимало фантазії, аби змусити його рухатися відповідним чином. Ось чому жителі Південної Франції менш пристосовані для відновлення потомства.

Надто довгі й надміру товсті пеніси — не найкраще знаряддя й на шляху до сексуального задоволення. Вони подразнюють жінок і не є чимось особливим. Якщо керуватися лише однією вимогою — зробити статевий акт легким, то для цього найкраще пасує член середніх розмірів. Товщина пеніса не так дошкуляє жінці, як його довжина. Для нього їй слід лише розширити свій орган, а оскільки він гнучкий і податливий, то вона робить це досить легко. Я не веду мову про чоловічі члени величезних розмірів. Зрозуміло, що такі чоловіки непридатні для шлюбу, і яка така жінка погодиться вийти заміж за чоловіка, подібного до того, якого згадав Фебріс Хілден — зі статевим органом як у новонародженої дитини?

Переклад з французької

Генрі Жерве. Народження ВЕНЕРИ. 1878.

ВЕРЧ

— український весільний обрядовий хліб, різновид калача, лежня. Форму мав овальну, зверху оздоблювався рідко. Верчами обмінювалися весільні родини: молодий привозив його для майбутньої тещі, а молода — для свекрухи.

ВЕРБЕНА

— рослина, яка у багатьох народів вважається священною. Її ще іменують травою кохання, бо вона дарує любов і звеселяє душу. Зокрема перед вербеною благоговіли друїди. Вони виготовляли з рослини спеціальні фільтри — вени Венери, а також чарівні напої, які використовували для пробудження млосного полум'я кохання, примирення ворогів, впокорення злих духів. Вербену вважали сьомою травою Венери.

ВЕНЕЦІАНОВ ОЛЕКСІЙ (1780—1847)

Російський живописець, один із засновників побутового жанру, який залишив після себе школу власного імені. У своїх роботах поетизував селянський побут, тонко передавав красу природи. Певним внеском у еротичну культуру можна назвати його «Купальниць», до образу яких Венеціанов звертався кілька разів.

Олексій ВЕНЕЦІАНОВ . Туалет Діани. 1846.

®ЛЕЛЬ

2001

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 2 (59)

Засновник і видавець — фірма "ДЕРКУЛ" (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94).
Журнал видається з червня 1992 року.

Головний редактор
Сергій Чирков.

Редактор відділу фольклору та літературних раритетів
Микола Сулима.

Начальник комп'ютерного центру
Владислав Чирков.

Макет Владислава Чиркова.

Підписано до друку 14.02.2001.
Тираж 10000 примірників
Замовлення № 28
Ціна договірна.

Адреса редакції: 04119, Київ, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул".
Тел.: (044) 211-02-68.

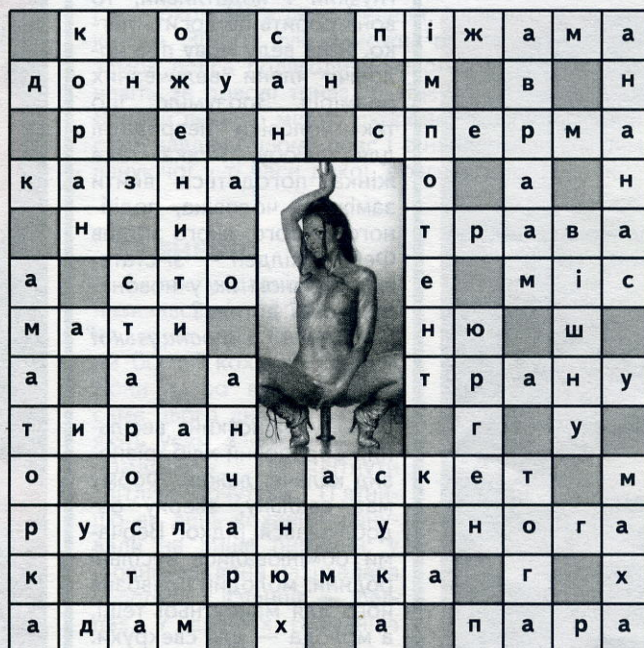
Друк — ВЦ «Інтертехнологія», 01054, Київ, вул. Воровського, 34-г.
Тел.: (044) 216-37-16.

Індекс 74283.

КОНКУРС ЛЕЛЬВОРДІВ

ЧЕТВЕРТИЙ ТУР

						Щебетуха		Злягання		Холостяк		Самовдоволення
	Велика тварина	Дерево	Танець у кабаре		Гарний настрій							
								Музикант		♥		Батьківщина «Леля»
	Придворн. вельможа		♥		♥		Робота Вулкана					
Англ. екіпаж								♥		♥		♥
			Змова		♥		Радіоабетка					
♥		Пан у Азії		♥	♥					Стиль у мистецтві		П'яна ...
							Мультфестиваль		♥		♥	
Різдвяне свято		♥		Початок руху		Народження						
							Шифр				♥	
Герой на дивані		♥		Ресторан з естрадою							♥	
					Кохання в кг		♥	Клопіт	Лікар		♥	
Мулат		Бандитський ...		Оголена Маха								♥

	к		о		с		п	і	ж	а	м	а
д	о	н	ж	у	а	н		м		в		н
	р		е		н		с	п	е	р	м	а
к	а	з	н	а				о		а		н
	н		и					т	р	а	в	а
а		с	т	о				е		м	і	с
м	а	т	и					н	ю		ш	
а		а		а				т	р	а	н	у
т	и	р	а	н					г		у	
о		о		ч		а	с	к	е	т		м
р	у	с	л	а	н		у		н	о	г	а
к		т		р	ю	м	к	а		г		х
а	д	а	м		х		а		п	а	р	а

ЦІКАВА ВІДЕОКАСЕТА
чекає на того, хто перший розв'яже наш «Лельворд» і раніше за інших надішле відповідь до редакції ПОШТОЮ.

Першим відповідь на Лельворд № 3 надіслав Петро Гребенюк з м.Фастів Київської обл.
Вітаємо з перемогою!

Солодкі мрії на самоті. Віра, м.Хмельницький

Люблю класичну музику і літературу. Обожнюю природу і, особливо, море. Алла Корнієнко, м.Київ.

Некрасивих жінок не існує. Принаймні — в Україні. А щоб у цьому впевнився не лише «Лель», а й увесь світ, редакція відкрила для своїх читачів «Ярмарок краси».

Надсилайте свої фото (ступінь відвертості кожен визначає для себе сам), супроводивши їх коротким текстом (для друку) і детальною адресою (не для друку).

Ярмарок краси

«Мені подобається секс, що робиться вустами»

Мені подобається прокидатися на плечі в чоловіка, тихесенько лежачи, дослухатися до спокійного ритму його серця і дихання. Це відчуття захисту.

Мені подобається чорна кава з цукром і м'якенький пундик. Це відчуття початку дня.

Мені подобається запах шкіряного одягу в поєднанні з пахощами тютюну «Житан». Це відчуття ніжного підкорення.

Мені подобається музика з кінофільму «Чоловік та жінка». Це відчуття смутку за ще нездійсненним.

Мені подобається гортати старі фотоальбоми. Це відчуття втраченого назавжди.

Мені подобаються сни. Це відчуття подорожі.

Мені подобається спокуса. Це відчуття подолання бар'єру.

Мені подобаються пестощі. Це тільки відчуття.

Мені подобаються прогулянки від Печерська до Річкового вокзалу дніпровськими схилами. Це відчуття відвічного міста і дикунського поганства.

Мені подобається репетувати на всю горлянку. Це відчуття рідкісного задоволення.

Мені подобається роздивлятися людей в метро і розгадувати їх. Це відчуття підглядання у намальовану шпаринку.

Мені подобається «Кривава Мері». Ковток горілки і два ковтки соку. Це відчуття солодкого полум'я на вустах.

Мені подобається тоненька блискавка, що вибухає між твоєю долонею і моєю шкірою. Це відчуття дотику.

Мені подобається вологість і лоскіт подиху у вушко. Це передчуття п'янкого линення.

Мені подобається той секс, що робиться вустами. Це відчуття прагнення.

Мені подобаються широкі чоловічі рамена, коли вони нахиляються наді мною, довгі кучері, що візерунком падають на них. Подобається їхній чарівливий танок, що народжується з кожним поштовхом. Це відчуття володіння.

Мені подобається твій динамітний заряд. Він от-от вибухне, і я розлечуся світом мільярдами палаючих шматочків. Невагома. Вільна. Щаслива. Це відчуття відносності часу.

Мені подобається м'яке світло та соковите яблуко, що скуштували разом. Це відчуття вгамування спраги.

Мені подобаєшся... Це відчуття...

Катря Вир

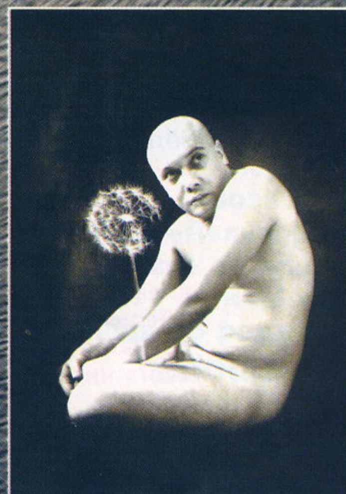
олена мартинюк:
поезія тіла

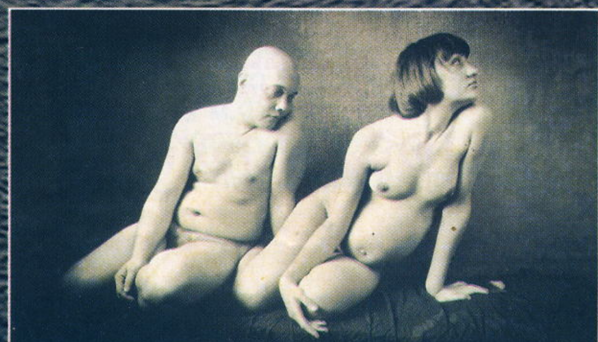

Одеситка Олена Мартинюк є визнаним майстром вітчизняного фотомистецтва і чи не єдиною жінкою, яка професійно працює в жанрі ню. Вона — лауреат багатьох українських і міжнародних виставок і одна з небагатьох вітчизняних митців стала кілька років тому членом всесвітньої асоціації фотомайстрів FIAP.

олена мартинюк: поезія тіла

Одеситка Олена Мартинюк є визнаним майстром вітчизняного фотомистецтва і чи не єдиною жінкою, яка професійно працює в жанрі ню. Вона — лауреат багатьох українських і міжнародних виставок і одна з небагатьох вітчизняних митців стала кілька років тому членом всесвітньої асоціації фотомайстрів FIAP.

